

**DATE, SET
MATCH**

MARY K FRANKLIN

Date, Set, Match

is een uitgave van

Dutch Venture Publishing

Copyright © 2024 Dutch Venture Publishing

Auteur: Mary K. Franklin

Omslagontwerp: Jen Minkman

Redactie: Vivian van Leeuwen

Eerste uitgave oktober 2024

NUR 343

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze dan ook, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Uit aflevering 1

Voice-over:

Tien single vrouwen...

Tien single mannen...

Tien van hen zijn arm...

Tien van hen zijn rijk...

En voor allemaal is ware liefde binnen handbereik.

Tien perfecte koppels logeren in één villa, maar niemand weet wie zijn of haar perfecte match is.

Alles is mogelijk, maar elke kandidaat heeft één aanwijzing... Hun perfecte match is financieel het tegenovergestelde van henzelf en de grenzen van geld gelden niet langer.

De kandidaten gaan van date naar date om de ware te vinden.

Maak je geen connectie binnen die tien weken, of kies je de verkeerde? Dan is het game over.

Vindt iedereen zijn of haar match binnen tien weken? Dan gaat iedereen naar huis met liefde... en de hoofdprijs van één miljoen, zodat geld nooit meer een issue is!

Dit... Is...

Date Me Rich!

Hoofdstuk 1

Ik kan nog steeds niet geloven dat ik hier ben.

Dat heeft niets te maken met de locatie zelf — ik heb heus vaker vakantie gevierd in luxe villa's op adembenemend mooie eilanden met hagelwitte stranden en een perfect blauwe zee. Nee, dit gaat over het feit dat ik mezelf heb overgehaald om mee te doen met dit programma. Date Me Rich. Wat dacht ik wel niet? Dat het goed zou zijn voor mijn carrière als model? Dat de naam Maud Westerink mensen hun oren zou doen spitsen vanaf nu? Dat wat bekendheid bij het grote publiek zou betekenen dat ik meer opdrachten zou binnenhalen? Ik moet gek zijn geweest — nog gekker dan mijn familie al dacht.

Goed, ik had wel verwacht dat dit programma een uitdaging zou zijn. Helemaal toen ik op de eerste dag tien speeddates had om met al die mannen — de meesten stiekem nog jongens — kennis te maken. Wat een kwelling, verplicht vijf minuten praten met een wildvreemde die ofwel oversekt, ofwel onderkoeld ofwel ronduit raar was. Alleen Anton en Kevin kwamen een beetje normaal op me over.

Weet je, ik ben gewoon niet zo sociaal. Nu ik niet meer verplicht met iedereen contact hoeft te maken gaat het wel beter, maar inmiddels hebben we de eerste A-list Ceremony net achter de rug. De paar honderd meter van de waterval waar de opnames waren terug naar de villa waren een nogal gelaten wandeling. Bij deze Ceremony mochten de mannen zeggen wie ze dachten dat hun match was. We haalden er precies één van de tien, waar we dus echt geen steek verder mee zijn gekomen. Nu is de spanning in de villa om te snijden.

Het lijkt Reinier, die mij vanavond koos, niet heel veel te doen dat wij naar alle waarschijnlijkheid niet bij elkaar horen. Dat is aan de ene kant fijn, want ik kan me ook niet voorstellen dat wij daadwerkelijk door het algoritme gematcht zijn, maar aan de andere kant betekent het dat ik opnieuw op zoek moet naar iemand die bij mij past. Iemand die hopelijk niet alleen maar voor uiterlijke perfectie gaat en dan wegrent zodra het toch niet perfect genoeg is — iemand die heel anders is dan mijn ex Ernst, in ieder geval. Ja, naar zo iemand moet ik op zoek in dit gezelschap.

Ik merk pas hoeveel tegenzin ik daarbij voel wanneer er een diepe zucht over mijn lippen glijdt. Chelsea en Jazzlyn hebben alweer zin in een feestje. Chelsea is enthousiast muziek aan het uitzoeken. Jazzlyn is de koelkast in gedoken en staat meloen te snijden of zoiets, en Kate en Kevin staan met flessen en champagneglazen te rommelen. Ik wil eigenlijk alleen maar naar bed. Zonder iemand naast me, gewoon even helemaal alleen met mijn eigen energie. Kan ik dat al maken?

Wanneer ik om me heen kijk en iedereen met iedereen in de weer zie, denk ik dat het best kan. Wie zou me missen? Maar dan drukt Kevin een champagneglas in mijn handen en komt Dominic naast me staan, de drummer met de wilde haren.

‘Wat denk jij ervan?’ vraagt hij, en ik verberg mijn ongemak achter een ferme slok. De bubbels van de champagne kriebelen achter in mijn keel terwijl ik de neiging onderdruk om bij hem vandaan te stappen. Hij heeft zo’n overweldigende persoonlijkheid. Net als Julius, Ronan en Bas. Dat kwartet is in staat de sfeer in de villa naar hun hand te zetten — een soort drukke, uitdagende ‘doe vooral mee anders ben je suf’-hand — en ik kan het op dit moment gewoon niet zo heel goed hebben. Het gevoel langzaam te stikken, een gevoel dat ik iets te goed ken, wordt steeds sterker en ik krijg het nog warmer dan ik het al had op deze tropische avond.

‘Alles oké?’ vraagt Dominic, en hij kijkt me zo intens aan dat ik spontaan bang ben dat hij me wil gaan verleiden. Of in ieder geval wil kijken of wij misschien een match zouden kunnen zijn, en dat idee alleen al klinkt op dit moment als een prima reden om heel hard weg te rennen. Maar ik heb mijn bedje gespreid en ik zal erin moeten liggen. Ik deed toch mee om buiten mijn

comfortzone te stappen en zo? Om mezelf sterker te maken? Dan helpt het niet om te vluchten.

Ik haal diep adem en ineens vind ik mijn koele masker van zelfvertrouwen weer. 'Zeker.' Dat is het voordeel van het modellenwerk: je kunt het mooie smoeltje trekken dat de wereld van je verwacht. Ik ben er ergens best trots op dat ik daar zo makkelijk bij kan en ik zie aan Dominic dat het hem niet ontgaat dat ik semi-zwoel en sexy glimlach. Hij grijnst terug, en ik heb meteen spijt van mijn moeiteloos flirterige hoofd — of tenminste, dat is me gezegd, dat ik een verleidelijke, plagende blik heb. Fijn voor de camera en op de catwalk. Nu, met Dominic, weet ik het nog niet zo zeker. Nog maar een slok champagne, en proberen diep te blijven ademen en niet te gaan hyperventileren. Waarom staat Dominic zo dichtbij, en waarom voelt het alsof de lucht dikker wordt en me insluit? Zelfs mijn haar voelt als een deken die zich om me heen wikkelt en me insnoert.

En dan zie ik het ineens. Het bloed dat over Jazzlyns arm druipt en in kleine rode druppeltjes op de vloer spettert.

Dominics aanwezigheid is vergeten en ik word teruggeworpen naar toen ik amper vijf was. Op vakantie in Japan. De kok van het restaurant had zo snel gesneden en er zo'n leuk ritme mee gemaakt dat ik het ook wilde proberen. Ik greep het zware mes zodra hij even afgeleid was en ging los op mijn plak sushi.

Het sneetje in mijn vinger viel op zich best mee, maar ik schrok er zo van dat ik het mes liet vallen, op mijn schoot. Ik weet nog steeds niet hoe, maar toen ik het mes in paniek wegtrok raakte ik een grote slagader in mijn been. Het bloed gutste er al uit tegen de tijd dat ik de snee überhaupt opmerkte. De paniek, het geschreeuw van mensen in een taal die ik niet kende, het geschokte, doodsbanige gezicht van mijn moeder, vreemdelingen die duwden op mijn wond, die al zo'n pijn deed, en hoe ze mijn gehuil, gesnik en gesmeek om rustig te doen allemaal compleet negeerden, totdat ik ineens wakker werd in een ziekenhuisbed...

Nu is de lucht helemaal niet meer adembaar. De angst van mijn ouders resoneert in mijn lichaam, naast die van mezelf bij de herinneringen aan alle paniek en pijn. Hoe dicht ik bij de dood ben geweest wil ik nog altijd niet weten, maar voel ik in elke verkramping van mijn spieren. Ik weet hoe snel ik nu adem,

de hyperventilatie is dichtbij en ik probeer hem wanhopig te onderdrukken. Ondertussen druppelt het bloed van Jazzlyns arm vrolijk verder op de grond. ‘Dat mes is echt vlijmscherp,’ zegt ze, alsof het niets is.

‘Waarom gebruik je het?’ piep ik. ‘Je zou er iemand mee kunnen vermoorden, om te beginnen jezelf. Moet je zien!’

Nee, het is nog niks vergeleken met wat ik toen op de grond achterliet, maar ik zie in gedachten deze spetters uitgroeien tot de plassen van toen, ondanks de handdoek die Leyla eroverheen legt. Dat deden ze in het restaurant toen ook, en het enige wat er gebeurde was dat de handdoeken dieprood kleurden.

Jazzlyn bazelt iets over water, dat het allemaal wel meevalt, maar ik kan alleen maar die rode sporen op haar armen en vingers zien. ‘Maar...’ sputter ik. ‘Kijk dan hoe erg je bloedt!’

Ik heb het idee dat ik mijn litteken voel, dat de lelijke hechtingen die mijn bovenbeen sieren stuk voor stuk openspringen en het lot gemeen lacht, klaar om haar missie van toen af te maken. Ik word misselijk en de wereld draait terwijl mijn hand als vanzelf naar het litteken gaat, dat stukje vreemd vel vlak onder mijn lies, alsof ik daadwerkelijk moet controleren of ik daar niet opnieuw ben opengereten. Het voelt echt zo. Scherpe pijn en warme vloeistof.

Ik heb altijd geloofd dat dit soort scherpe messen alleen mogen worden gebruikt door koks, of samoerai-krijgers. Ik denk dat mijn moeder zoiets tegen me heeft gezegd toen ik na het incident bang was voor elk mes, zelfs het stompe botermes voor de paté. Dat normale mensen ook met superscherpe messen mogen snijden, en dat ook gewoon doen, heb ik altijd vakkundig genegeerd. Hoe kinderachtig dat ook mag klinken. En nu... ‘Wie laat er nou zo’n mes toe in de keuken?’ vraag ik aan niemand in het bijzonder, terwijl ik zoek naar een vertrouwd gezicht om me uit deze beginnende paniekaanval te trekken. ‘Dat is toch vragen om... dit?’

Jazzlyn staat nog overeind. Voor zolang het duurt. Jildou van de productie is er inmiddels, en er ligt een verbanddoos op tafel. Denken ze echt dat ze het daarmee gaan redden? Ik herinner me vaag de rit in de ambulance, de gierende sirenes, nog meer schreeuwende en gillende mensen die buitenaardse klanken uitstootten over mij heen. Ik kan niet geloven hoe rustig iedereen blijft, hoe ze gewoon staan te kletsen alsof dit de normaalste zaak van de wereld is. Ze

hebben het over een hechtpleister. ‘Onverantwoord,’ roep ik naar Jildou. ‘Ze moet naar het ziekenhuis. Straks bloedt ze dood of zo.’

Mama heeft zo vaak gezegd hoe blij ze was dat ik niet ben doodgebloed. Het was echt kantje boord, en elke keer als ze mijn litteken zag toen ik klein was, werd ze weer doodsbleek.

‘Het is een klein sneetje, Maud,’ zegt Anton. Hij komt naar me toe en zijn rust laat mijn paniek een klein beetje wegsmelten. ‘Je hoeft niet bang te zijn,’ voegt hij eraan toe. Ik kijk om me heen: ben ik echt de enige die zich hier compleet ongemakkelijk bij voelt? Dominic is blijkbaar voor me gevlucht toen ik begon te flippen en Ronan kijkt naar me alsof ik niet helemaal lekker ben. Maar Anton is er, zijn hand op mijn bovenarm warm en geruststellend. ‘Het komt goed.’

‘Maar al dat bloed...’ begin ik nog.

‘Het lijkt erger dan het is. Kom, we gaan even ergens anders zitten.’ Anton neemt me mee en het helpt om het bloed niet meer te zien. Misschien hebben ze gelijk en valt het inderdaad wel mee, maar alsnog bonst mijn hart zo luid dat het me niets zou verbazen als de microfoon het geluid oppikt en er een soort beat onder de opnames komt te staan. Anton leidt me naar de bank en laat mij plaatsnemen voordat hij naast me komt zitten en een arm om me heen slaat. ‘Het is oké,’ zegt hij, en bij een ander zou dat kleinerend hebben geklonken, of onoprecht, maar zijn toon is precies wat ik nodig heb. Ik haal diep adem, haperend, en hij legt zijn arm nog wat steviger om mijn schouders. ‘Kun je niet tegen bloed?’ vraagt hij.

Ik kijk hem alleen maar hulpeloos aan. Als ik nu ga vertellen over wat er vroeger is gebeurd, dan ben ik voor ik het weet in tranen, dat voel ik nu al. Ik weet nog net mijn schouders op te halen, en Anton drukt als reactie zijn hand bemoedigend tegen me aan.

‘Ik denk gewoon dat dat soort messen alleen door professionals moeten worden gebruikt,’ mompel ik. ‘Waarom hebben we geen kok in de keuken?’

‘Wat zeg je nou?’ komt een stem vanaf de andere kant van de bank, en ik hoef niet eens te kijken om te weten dat het Julius is. Ik kijk toch, en heb er meteen spijt van. Hij heeft zijn kruis gegrepen en gebaart met een schalkse kniphoog naar de keuken. ‘Ik kan zorgen voor een goede cock in de keuken. Beste ooit.’